

[Finansministeren.]

Jeg har det håb, at vi kan nå frem til en lovgivning, der kan afløse denne lov, en lovgivning, som der kan opnås almindelig enighed om, og som kan virke mere stimulerende på opsparingen, end loven om præmiering af opsparing har gjort.

Axel Kristensen: Man kunne måske, som den højtærede finansminister sagde, vente med diskussionen, men der kan blive sagt så urimelige ting, at man er nødt til at sige imod.

Hvis man vil hævde, at inflationen har gjort, at det slet ikke kan betale sig at spare op, og at folk, så længe der er inflation, ikke vil spare op, er det et voldsomt argument for begunstigelse af opsparing. Vi skal have opsparing, vi kan ikke klare os uden.

I en bog, der er udgivet med støtte af bankerne, har jeg set en redegørelse, der klart viser, at unge mennesker, hvis de sparede op ved hjælp af denne lov og undlod at købe på afbetaling, kunne nøjes med at yde det halve af det beløb, de ellers skulle yde for at starte selvstændig forretning eller til indskud i egen bolig. Ved hjælp af den rente og den præmiering, de får, stilles de, der sparer op, langt, langt gunstigere end dem, der ikke gør det, og jeg vil meget nødig være med til at tage argumenterne for, at folk skal spare op, fra dem.

Det kan ikke benægtes, at inflationen skyldes, at opsparingen har været for lille, således at man har måttet forøge pengemængden for at få fremstillet ting, vi ikke kan undvære, boliger o. lign. Hvis opsparingen i dag havde været tilstrækkelig stor, havde inflationen ikke været, hvad den er, og det er nødvendigt at begynde et eller andet sted med at bekæmpe den.

For mig er det et spørgsmål om retfærdighed, og jeg ser sådan på det, at det menneske, som yder en indsats, som ikke selv bruger hele sin fortjeneste, men stiller en del af den til rådighed for samfundet under en eller anden form — som produktionsmidler eller boliger — skattemæssigt må stilles gunstigere end den, der bruger det hele selv. Det må da være naturligt. Det er derfor ikke rimeligt at sige, at fordi jeg har en høj indtægt, skal jeg betale mere i skat, for at de andre kan slippe billigere. Sådan bygger man dog ikke et skattesystem op; der må være

en vis mening i det. Det må være sådan, at de, der ikke bruger hele deres indkomst, men stiller en del af den til rådighed for samfundet gennem opsparing, bliver beskattet anderledes og lempeligere end dem, der — måske endog af en stor indtægt — forbruger det hele og derved beslaglægger en forholdsvis stor del af de goder, samfundet skaber.

Efter min mening er det, der er blevet sagt af retsforbundets ordfører, ganske blottet for enhver rimelig hensyntagen til de faktiske forhold, og det er forbløffende at se, at retsforbundet, som ellers har talt så stærkt om skattelettelse o. s. v., nu med rædsel tænker på, at man skal indrømme skattelettelse for dem, der ikke selv har forbrugt alt det, de har tjent, men har stillet en del deraf til rådighed for samfundet. Vi vil gerne have skattelettelse for alle, men man må jo begynde et sted, og det vil da være naturligt at begynde dér, hvor det vil kunne fremkalde opsparing, således at samfundets pengebehov bliver mindre, hvorved de skatter, der skal betales, også bliver mindre. Derved bliver det sådan, at den ene ikke betaler for den anden.

Poul Møller: Jeg takker den højtærede finansminister for tilsagnet om, at han vil drøfte problemet vedrørende de unge landmænd og deres gældsforpligtelser. Selv om ministeren antydede, at det kunne ske for et andet forum, går jeg ud fra, at han ikke vil have noget imod at gøre det i denne forbindelse og i det udvalg, der skal arbejde med det foreliggende lovforslag.

Jeg glæder mig over, at ministeriet har udnyttet juleferien, således at man nu har en række skitser og andet materiale klar til udvalgsarbejdet.

Jeg vil gerne gøre en bemærkning i anledning af det ærede medlem hr. Niels Andersens oplysning om, at retsforbundet ikke kan medvirke til lovforslagets gennemførelse. Nu har man så tit i det høje ting i det sidste halve års tid bebredt retsforbundet, at det skiftede anskuelse i lovgivningsansliggender. Det vil jeg slet ikke gøre; det vil jeg være den sidste til at bebrede dem; men her er jeg altså uenig i det standpunkt, retsforbundet fastholder. Det er imidlertid ikke helt uden interesse ud fra en videregående politisk bedømmelse, at et